

KESÄKUUN KAHDEKSASTOISTA

Kesäkuun kahdeksastoista päivä jää tavalla tai toisella Venäjän vallankumouksen historiaan eräänä murroksen päivänä.

Luokkien keskinäinen asema, voimasuhteet niiden keskinäisessä taistelussa, luokkien voimakkuus, erittäinkin puolueiden voimakkuuteen verrattuna, — kaikki tämä tuli sunnuntain mielenosoituksessa esiin niin selvästi, niin kirkkaasti, niin vakuuttavasti, että luokkatietoisuuden ja selvyuden kannalta siitä on valtavan suuri hyöty, muodostukoonpa sitten kehityksen myöhempi kulku ja vauhti millaiseksi tahansa.

Muutamassa tunnissa mielenosoitus hälvensi tyhjämpäiväiset puheet salaliittoilevistä bolshevikeista kuin tuhkan tuuleen ja osoitti kiistattoman havainnollisesti, että Venäjän työtätekevien massojen etujoukko, pääkaupungin teollisuusproletariaatin ja sotaväen valtaenemmistö kannattaa niitä tunteksia, joita puolueemme on aina puolustanut.

Työläis- ja sotilaspataljoonien rytmikäs marssi. Lähes puoli miljoonaa mielenosoittajaa. Yksimielisen hyökkäyksen yhtenäisyys. Yksimielisyys tunnusten pohjalla, joista ehdottomasti vallitsevina olivat: „kaikki valta Neuvostoille”, „alas kymmenen kapitalistiministeriä”, „ei mitään erillisrauhaa saksalaisten kanssa, ei mitään salaisia sopimuksia englantilais-ranskalaisten kapitalistien kanssa” j.n.e. Ei kenelläkään mielenosoituksen nähneellä voi enää olla epävarmuutta siitä, että nämä tunnukset ovat päässeet voitolle Venäjän työläis- ja sotilajoukkojen järjestyneen etujoukon keskuudessa.

Kesäkuun 18 päivän mielenosoitus muodostui vallankumoukselle suuntaa viitoittavan, umpikujasta ulospääsyä

näyttävän vallankumouksellisen proletariaatin voimien ja politiikan katselmukseksi. Siinä on sunnuntaisen mielenosoituksen valtava historiallinen merkitys, siinä suhteessa tämä mielenosoitus eroaa periaatteellisesti vallankumousohrien hautajaispäivän ja toukokuun 1 päivän mielenosoituksesta. Silloin se oli vallankumouksen ensimmäisen voiton ja sen sankarien yleistä *juhlintaa*, kansan silmäys taaksensa, vapauteen vievän tien ensimmäiseen etappiin, jonka se oli kulkenut muita nopeammin ja menestyksellisemmin. Toukokuun ensimmäinen päivä oli niiden pyrintöjen ja toiveiden *juhla*, jotka liittyvät maailman työväenliikkeen historiaan, sen rauha- ja sosialismi-ihanteeseen.

Kumpikaan mielenosoitus ei pyrkinyt viitoittamaan vallankumouksen tulevan kehityksen *suuntaa* eikä voinutkaan sitä viitoittaa. Kumpikaan ei esittänyt joukoille eikä joukkojen nimessä konkreettisia, selviä, päivänpolttavia kysymyksiä, mihin ja miten vallankumouksen täytyy kulkea.

Kesäkuun 18 päivä oli tässä mielessä ensimmäinen poliittinen *toimintamielenosoitus*, se selvensi, — ei kirjasessa eikä sanomalehdessä, vaan kadulla, ei johtajien, vaan joukkojen toimesta — selvensi sitä, miten eri luokat toimivat, tahtovat toimia ja tulevat toimimaan viedäkseen vallankumousta eteenpäin.

Porvaristo piiloutui. Porvaristo kieltäytyi osallistumasta tällaiseen mielenosoitukseen, kansan ilmeisen enemmistön järjestämään rauhalliseen mielenosoitukseen, jossa vallitsi puoluetunnusten vapaus ja päätarkoituksena oli esiintyminen vastavallankumousta vastaan. Ja sen kyllä ymmärtää. Juuri porvaristo onkin vastavallankumous. Se pysyttelee piilossa kansalta, se järjestää suoranaisia vastavallankumouksellisia salaliittoja kansaa vastaan. Tuona historiallisena kesäkuun 18 päivänä Venäjän nykyiset hallitsevat puolueet, eserrien ja menshevikkien puolueet, osoittivat havainnollisesti olevansa horjunnan puolueita. Niiden tunnukset ilmaisivat horjuntaa, ja niiden tunnusten ympärille kerääntyi ilmeisen selvä ja silmännähtävä vähemmistö. Paikallaan seisominen, kaiken jättäminen toistaiseksi entiselleen — siinä kaikki, mitä *ne* suosittelivat kansalle tunnuksillaan, horjunnoillaan. Kansa tunsu ja nämä puolueetkin tunsivat, että se on mahdotonta.

Horjuntaa saa jo riittää, sanoi proletariaatin etujoukko, Venäjän työläis- ja sotilasmassojen etujoukko. Horjuntaa saa jo riittää. Poliitiikka, joka ilmenee luottamuksena kapitalisteihin, *heidän* hallitukseensa, *heidän* uudistusyhtiösiinsä, *heidän* sotaansa, *heidän* hyökkäyspolitiikkaansa, on toivotonta poliitiikkaa. Sen vararikko ei ole kaukana. Sen vararikkoa ei voida välttää. Siitä tulee samalla myös hallitsevien eserrä- ja menshevikkipuolueiden vararikko. Taloudellinen rappio vyöryy yhä lähemmäksi. Siitä *ei voida* pelastua muuten kuin vallassa olevan vallankumouksellisen luokan vallankumouksellisilla toimenpiteillä.

Sanoutukoon kansa irti kapitalisteihin luottamisen poliitikasta, antakoon luottamuksensa vallankumoukselliselle luokalle, proletariaatille. Siinä ja vain siinä on voiman lähde. Siinä ja vain siinä on tae, että *enemmistön* edut tulevat valvotuksi, että sodan ja pääoman kuristukseen joutuneiden, mutta sekä sodan että pääoman voittamaan kykenevien työtätekeväin ja riistettyjen edut tulevat valvotuksi!

Ennen kuulumattoman laajamittainen kriisi on vyörymässä yli Venäjän ja koko ihmiskunnan. Ainoana ulospääsynä on luottamus kaikkein järjestyneimpään työtätekevien ja riistettyjen etujoukkoon, sen poliitiikan tukeminen.

Emme tiedä, kuinka pian kansa tajuaa tämän opetuksen ja miten se tullaan toteuttamaan. Mutta tiedämme varmasti, että tämän opetuksen ulkopuolella ei ole ulospääsyä umpikujasta, että vastavallankumouksen mahdolliset horjumiset tai konnantyöt jäävät tuloksettomiksi.

Ulospääsyä ei ole olemassa ilman kansanjoukkojen täydellistä luottamusta omaan johtajaansa, proletariaattiin.